

РЕШЕНИЕ

№ 4405

гр. София, 28.06.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 29.05.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **1585** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на Р. Р. Б., чрез пълномощник адв. К., срещу решение № ЦУ-230/18.01.2018г. на председателя на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество /КОНПИ, сега Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество/, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № ЦУ 01-20/03.01.2018г.

Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, тъй като не е надлежно мотивирано, постановено е в нарушение на закона и в отклонение от целта на закона. Поддържа се, че исканата информация е обществена такава по смисъла на закона, както и че дейността на държавните органи следва да бъде прозрачна и получаването на информация за нейното осъществяване е в състояние да доведе до съставяне на мнение у всеки гражданин, като предоставянето на информация е правило, а отказът следва да бъде правен по изключение – когато ограничението е предвидено в закона с цел охрана на защитен интерес. В случая е постановен отказ по заявлението за достъп до обществена информация, обоснован с факта, че търсената информация представлява както класифицирана информация, така и защитена от закон тайна. Според жалбоподателя този извод е напълно необоснован, тъй като задълженият субект не е издирил и не се е позовал на относимите правни норми от Закона за защита на класифицираната информация, съответно не е изложил мотиви в

тази насока. От решението не става ясно на какво основание и коя точно информация се определя като защитена „служебна тайна“ и за какъв срок подлежи на защита. В оспорения акт по същество са посочени бланкетни съображения, че предоставянето на исканата информация би затруднило извършването на проверка по реда на ЗОПДНПИ /отм./, би довело до застрашаване на законоустановения държавен интерес и би затруднило осъществяването на правата на евентуално бъдещо решение по уважен иск с правно основание чл. 74, ал. 1 от ЗОПДНПИ. Жалбоподателят подчертава, че е сезирал комисията със заявление по ЗДОИ, с което е поискал предоставяне на информация по десет формулирани въпроси, касаещи единадесет посочени лица, заемащи или заемали публични длъжности. С оспореното решение обаче е постановен отказ по всички въпроси и за всички лица, без да са анализирани конкретните фактически обстоятелства по всеки отделен случай и без да е обсъдена възможността за предоставяне на частичен достъп. По тези съображения се претендира отмяна на оспорения отказ и връщане на преписката на задължения субект с указание да предостави исканата информация.

В съдебно заседание адв. К., пълномощник на жалбоподателя, е заявил, че оттегля жалбата в една част, тъй като след преглед на представените по делото материали е констатирал, че по същество част от исканата информация е предоставена. По конкретно жалбата е оттеглена срещу решението, в частта му да бъде предоставен достъп до обществена информация по т. 1-10 от заявлението за лицата Ж. И. М. и К. И. К.; в частта му да бъде предоставен достъп до обществена информация по т. 1-3 от заявлението за всички лица; в частта му да бъде предоставен достъп до обществена информация по т. 4 от заявлението за лицата Ц. Г. Ц., М. Х. Н., Р. Д. Ж., Б. Л. М., П. С. М., Р. С. О., Ж. И. М., К. И. К. и В. Я. Я. /с изключение на лицата К. В. Г. и Р. М. Ч., за които не е предоставена информацията по т. 4 от заявлението/. Жалбата срещу оспореното решение, в посочените му части, следва да бъде оставена без разглеждане и производството по делото – прекратено в тази му част.

Ответникът – председателят на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество /КОНПИ, сега Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество/, чрез процесуален представител юрк. М., в съдебно заседание и с представена писмена защита взема становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Административното производство е образувано по заявление за достъп до обществена информация /вх. № ЦУ 01/20/03.01.2018г./ до председателя на КОНПИ, подадено от Р. Р. Б.. З. е посочил, че на основание ЗДОИ желае да получи наличната в КОНПИ информация, отнасяща се до извършени проверки на лицата Ц. Г. Ц., М. Х. Н., Р. Д. Ж., Б. Л. М., П. С. М., Р. С. О., Ж. И. М., К. И. К., К. В. Г., Р. М. Ч. и В. Я. Я., а именно:

- 1.) Била ли е сезирана КОНПИ и ако да – кога ?
- 2.) Кога е образувана преписката ?
- 3.) Как и кога е приключила ?
- 4.) В какъв обем са материалите по преписката ?
- 5.) Изпращани ли са запитвания до чуждестранни институции и ако да – кои ?
- 6.) Правено ли е искане за разкриване на данъчна и осигурителна информация ?
- 7.) Искано ли е разкриването на банкова, търговска и застрахователна тайна ?

8.)Снемани ли са сведения от лица /по смисъла на чл. 28, ал. 2 и по смисъла на чл. 34/

9.)Изисквани ли са обяснения от проверяваното лице и свързаните с него лица ?

10.)От коя дата е най-старата сделка, която КОНПИ е проверила в рамките на проверката ?

З. е посочил, че желае да получи копие от поисканата информация по електронен път на посочения в заявлението електронен адрес.

По заявлението е изготвена докладна записка от инспектори от ТД на КОНПИ С., която е дословно възпроизведена в докладна записка на директора на ТД на КОНПИ С., изпратена на председателя на КОНПИ.

В докладните записки са обсъдени случаите на посочените в заявлението единадесет лица, като последните са категоризирани в пет групи. По отношение на всички лица е изразено становище, че е налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗДОИ. Отбелязано е, че с предоставянето на информация ще се затрудни извършването на проверка по реда на ЗОПДНПИ, ще се създаде възможност за разпореждане с имущество, което може да бъде признато за незаконно придобито, а това ще доведе до застрашаване на законоустановения държавен интерес, също така ще бъде затруднено или ще бъде изцяло невъзможно осъществяването на правата на евентуално бъдещо решение по уважен иск с правно основание чл. 74, ал. 1 от ЗОПДНПИ.

В 1-ва група са посочени лица, за които КОНПИ не е била сезирана. За лицето В. Я. Я. е отбелязано, че не са открити регистрирани уведомления.

В 2-ра група са включени лица, за които КОНПИ е сезирана, но проверката по чл. 21, ал. 2 от ЗОПДНПИ не е приключила. В тази група е посочено лицето Ж. И. М..

В 3-та група са разпределени лица, за които КОНПИ е сезирана, проверката е приключила с мотивиран доклад, но още няма прието решение от комисията. В тази група са включени лицата П. С. М., Р. С. О., К. И. К., Р. М. Ч..

В 4-та група са лицата, за които КОНПИ е сезирана, като има образувано производство и наложени обезпечителни мерки върху имуществото им. Тук е включено лицето К. В. Г..

В 5-та група са лицата, за които КОНПИ е сезирана, проверката е приключила с мотивиран доклад, като има прието решение на осн. чл. 11, ал. 1, т. 4 от ЗОПДНПИ или на осн. чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗОПДИППД. В тази група са включени лицата Ц. Г. Ц., М. Х. Н., Р. Д. Ж. и Б. Г. М..

С оспореното решение е отказан достъп до обществена информация на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ, като е посочено, че исканата информация представлява както класифицирана информация, така и защитена по смисъла на закона тайна. Цитирани са разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 от ЗДОИ, както и чл. 16 от ЗОПДНПИ (отм.). Според последната норма информацията, която е станала известна на членовете на комисията, на директорите и на инспекторите в териториалните дирекции, както и на служителите в администрацията при или по повод изпълнението на задълженията им, е служебна тайна. В мотивите на решението е посочено още, че с предоставянето на информация по формулираните 10 въпроса ще се затрудни извършването на проверка по реда на ЗОПДНПИ, ще се създаде възможност за разпореждане с имущество, което може да бъде признато за незаконно придобито, а това ще доведе до застрашаване на законоустановения държавен интерес, също така ще бъде затруднено или ще бъде изцяло невъзможно осъществяването на правата на евентуално бъдещо решение по уважен иск с правно основание чл. 74, ал. 1 от

ЗОПДНПИ.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Предоставянето на обществена информация се дължи от задължените субекти, посочени в разпоредбата на чл. 3 от ЗДОИ. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ този закон се прилага за достъп до обществената информация, която се създава или се съхранява от държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, наричани по-нататък "органите". Според чл. 19, ал. 4, т. 2 от Закона за администрацията за органи на изпълнителната власт се считат и държавните комисии, а според т. 4 - ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, които имат функции във връзка с осъществяването на изпълнителната власт. Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество /КОНПИ/ е създадена със Закона за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност /обн. ДВ, бр.19 от 1 Март 2005г., отменен с § 2 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество, обн. ДВ, бр. 38 от 18 май 2012 г., в сила от 19.11.2012 г., отменен с § 3, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество - ДВ, бр. 7 от 19 януари 2018 г., в сила от 23.01.2018 г./ Съгласно действащите към датата на издаване на оспорения акт разпоредби на ЗОПДНПИ, комисията е колективен орган /чл. 6, ал. 1/, който се представлява от нейния председател – чл. 12, ал. 1, т. 1 от ЗОПДНПИ. По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган, който има качеството на задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ.

Оспореното решение е мотивирано от формална страна, но по същество не съдържа фактически съображения, относими към правното основание за постановения отказ, предвид следното:

В оспореното решение не е изрично коментиран въпросът за характера на търсената информация. По смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Понятието "обществена информация" следва да се възприема като сведение, знание за някого или за нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ лица.

Поисканата от заявителя информация съответства на легалната дефиниция по чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, тъй като е пряко свързана с правомощията на орган на изпълнителната власт, възложени му с чл. 11, ал. 1 от ЗОПДНПИ (отм.). Редът и начинът, по който държавните органи упражняват предоставените им правомощия, безспорно засягат

обществения живот в страната. Освен това, предоставянето на информация за това как КОНПИ е упражнила правомощията си по конкретни случаи ще даде възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект.

Съгласно чл. 9 от ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна. В чл. 10 и 11 от ЗДОИ са дадени легални дефиниции на двата вида обществена информация. „Официална” е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл. 10 от ЗДОИ/, а „служебна” е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 от ЗДОИ/. Според чл. 17, ал. 1 от ЗДОИ достъпът до обществена информация, създавана, получавана или съхранявана във връзка с дейността на задължените субекти по чл. 3, е свободен.

В случая органът по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ въобще не е разграничил вида на търсената информация по десетте точки от заявлението за достъп, съответно не е изложил мотиви дали се касае за официална /чл. 10 от ЗДОИ/, служебна /чл. 11 от ЗДОИ/ или „друга обществена информация“ по смисъла на чл. 17, ал. 2 и 3 от ЗДОИ.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗДОИ не се допускат ограничения на правото на достъп до обществена информация, освен когато тя е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон.

Според чл. 9, ал. 2 от ЗДОИ в случаите, предвидени със закон, определена официална или служебна информация може да бъде обявена за класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна.

В разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1-3 от ЗДОИ изчерпателно са изброени хипотезите, обуславящи основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация. В конкретния случай отказът е мотивиран с наличие на обстоятелства по чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ: исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2. От фактическа страна отказът е мотивиран с обстоятелството, че исканата информация представлява както класифицирана информация, така и защитена по смисъла на закона информация, за което органът се е позовал на чл. 16, ал. 1 от ЗОПДНПИ /отм./. Според последната разпоредба информацията, която е станала известна на членовете на комисията, на директорите и на инспекторите в териториалните дирекции, както и на служителите в администрацията при или по повод изпълнението на задълженията им, е служебна тайна.

Съдът намира, че разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от ЗОПДНПИ /отм./ не следва да се цитира изолирано, а да се тълкува в контекста на чл. 26 от специалния закон – Закона за защита на класифицираната информация /ЗЗКИ/. Според чл. 26, ал. 1 от ЗЗКИ служебна тайна е информацията, създавана или съхранявана от държавните органи или органите на местното самоуправление, която не е държавна тайна, нерегламентираният достъп до която би се отразил неблагоприятно на интересите на държавата или би увредил друг правнозащитен интерес. Информацията, подлежаща на класификация като служебна тайна, се определя със закон /чл. 26, ал. 2 от ЗЗКИ/. Ръководителят на съответната организационна единица в рамките на закона обявява списък на категориите информация по ал. 2 за сферата на дейност на организационната единица /чл. 26, ал. 3 от ЗЗКИ/. От изложеното е видно, че е

регламентиран специален ред, по който се обявява списък на категориите информация по чл. 26, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗЗКИ. В този смисъл, дори да се приеме, че ЗОПДНПИ /отм./ е специален закон, който определя в случая информацията, подлежаща на класификация като служебна тайна – арг. от чл. 26, ал. 2 от ЗЗКИ, тази информация не е с неограничен обем и обхват. Именно за тази цел в чл. 26, ал. 3 от ЗЗКИ е предвиден специален списък на категориите информация по чл. 26, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗЗКИ, който следва да се обяви от ръководителя на съответната организационна единица, а конкретната процедура е разписана в Глава трета от ППЗЗКИ. Да се приеме обратното, означава да се приеме за служебна тайна абсолютна всякаква информация, станала известна на лицата по чл. 16, ал. 1 от ЗОПДНПИ при изпълнение на служебните им задължения, без да се държи сметка дали същата има характеристиките на „служебна тайна“ съобразно легалната дефиниция по чл. 26, ал. 1 от ЗЗКИ и дали е съобразен реда по ЗЗКИ за класифицирането ѝ. Но не това е смисълът и целта на класифицирането на една информация като служебна тайна. Ето защо позоваването единствено на чл. 16, ал. 1 от ЗОПДНПИ /отм./ не може да обоснове отказ по чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ.

В случая органът нито е представил, нито се е позовал на списък на категориите информация, класифицирана като служебна тайна, в организационната единица КОНПИ. Не са представени и доказателства, че е изпълнен реда за маркиране на класифицираната информация чрез поставянето на гриф за сигурност със съответните реквизити – ниво на класификация; дата на класифициране; дата на изтичане на срока на класификация, когато е различна от датата на изтичане на сроковете по чл. 34, ал. 1; правното основание за класифициране /чл. 30-32 от ЗЗКИ/. По този начин е останал неизяснен въпросът дали действително търсената информацията е класифицирана като служебна тайна и дали не е изтекъл срокът за нейната защита. В същото време нормата на чл. 34, ал. 3 във вр. с чл. 34, ал. 1, т. 4 от ЗЗКИ изрично предвижда, че след изтичане на сроковете по ал. 1 и 2 /6 месеца за служебна тайна/ нивото на класификация се премахва и достъпът до тази информация се осъществява по реда на Закона за достъп до обществена информация.

Липсва и анализ на категориите служебна информация съгласно списъка по чл. 26, ал. 3 от ЗЗКИ, съотнесени към информацията, предмет на заявлението по ЗДОИ. Тогава не е ясно поради какви съображения задълженият субект е приел, че информацията, предмет на заявлението по ЗДОИ, представлява защитена по закона информация /служебна тайна/, срокът за защита на която все още не е изтекъл. Мотиви в тази насока не са изложени.

В следващ абзац от мотивите на оспореното решение също така е посочено, че с предоставянето на информация по формулираните 10 въпроса ще се затрудни извършването на проверка по реда на ЗОПДНПИ, ще се създаде възможност за разпореждане с имущество, което може да бъде признато за незаконно придобито, а това ще доведе до застрашаване на законоустановения държавен интерес, също така ще бъде затруднено или ще бъде изцяло невъзможно осъществяването на правата на евентуално бъдещо решение по уважен иск с правно основание чл. 74, ал. 1 от ЗОПДНПИ.

За съда остава неясно каква е връзката между тези по същество бланкетни съображения и основанието за отказ по чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ, а именно че исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2. Позоваването на

това основание за отказ предполага, че задълженият субект е извършил проверка, съответно е изложил мотиви, че търсената информация в заявения обем е класифицирана по установения в ЗЗКИ ред, описан по-горе, както и че все още не е изтекъл срокът за нейната защита. Такива мотиви биха били достатъчни да обосноват отказ на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ. Всякакви разсъждения и предположения, че с предоставянето на достъп до заявената информация хипотетично може да се затрудни извършването на проверка по ЗОПДНПИ или че може да се стигне до разпореждане с имущество, което пък може да бъде признато за незаконно придобито и т.н. са неотнормисими към основанието по чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ и на практика не могат да служат за мотиви на постановения отказ.

Както беше посочено, в хода на административното производство са изготвени две докладни записки с идентично съдържание, в които са обсъдени проверките на КОНПИ по отношение на посочените единадесет лица. Безспорно няма пречка мотивите на административния акт да се съдържат в документи, предхождащи издаването му. В случая обаче в докладните записки също не е обсъден въпросът за характера на търсената информация, дали същата е класифицирана като служебна тайна, по отношение на кои въпроси от заявлението и по отношение на кои лица. Прави впечатление, че в докладните записки са изнесени данни, с които по същество е предоставен достъп по т. 1-3 от заявлението за всички лица, както и по т. 4 /с изключение на лицата К. Г. и Р. Ч./. В същото време е предложено на председателя на КОНПИ да откаже пълен достъп до информацията по всичките точки от заявлението и по отношение на всички лица. В докладните записки лицата са групирани според това дали е постъпило уведомление от Прокуратурата по чл. 25, ал. 1 от ЗОПДНПИ, дали е приключила проверката, дали е изготвен доклад, но все още няма прието решение от комисията или вече е издадено и решение. Това групиране, съотнесено към посоченото основание за отказ по чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ, в случая е безпредметно, при положение че не е изяснено дали търсената информация е класифицирана, в каква част и по отношение на кои лица. На практика лицата са групирани по неотнормисими към чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ критерии. В разглеждания случай първо е следвало да се установи дали търсената информация е класифицирана като служебна тайна по съответния предвиден ред в ЗЗКИ и дали е изтекъл срокът на нейната защита. Последното обстоятелство е от съществено значение за приложимостта на ЗДОИ, тъй като според чл. 34, ал. 3 във вр. с чл. 34, ал. 1, т. 4 от ЗЗКИ след изтичане на сроковете по ал. 1 и 2 /6 месеца за служебна тайна/ нивото на класификация се премахва и достъпът до тази информация се осъществява по реда на Закона за достъп до обществена информация.

В представена по делото писмена защита ответникът е „дописал“ мотивите на постановения от него акт, като е включил допълнително основание за отказ, а именно че е налице специален ред за предоставяне на исканата информация, този по НПК, поради което ЗДОИ е неприложим. Посочено е, че предоставянето на информация, която е събрана, създадена и съхранена при разследването и проверката по едно наказателно производство и достъпът до информация, съдържаща се в документи и материали, независимо от етапа, в който се намира производството, е регламентиран в НПК. Пояснено е че търсената информация се съдържа в прокурорска преписка, поради което за предоставянето ѝ се прилага редът, установен в НПК.

Допълването и излагането на нови мотиви за издаване на административния акт на етап съдебна фаза е недопустимо. В писмената защита ответникът на практика за

първи път е релевирал ново основание за отказ, а именно че съществува друг процесуален ред за предоставянето ѝ /арг. от чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ/, този по НПК. Видно е че това основание за отказ е различно от посоченото в оспореното решение – чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ.

Съдът напълно споделя принципното становище на ответника, че информацията, свързана с правораздавателната дейност на съда, в частност дейността на прокуратурата, касаеща конкретен правен спор и конкретни лица, не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Съгласно българското законодателство достъпът до информация относно правораздавателната дейност на съдилищата е регламентиран в Закона за съдебната власт. В чл. 5, ал. 1 от същия закон е предвидено, че гражданите и юридическите лица имат право на информация за работата на съдебната власт, а в ал. 2 е създадено задължение за органите на съдебната власт да осигуряват откритост, достъпност и прозрачност на действията си по реда на този закон и на процесуалните закони. По отношение на така описаната информация е налице изключващата хипотеза на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ.

В случая обаче търсената информация касае дейността на орган на изпълнителната власт, а не правораздавателната дейност на съда или дейността на прокуратурата. За съда остава неясно каква прокурорска преписка визира ответникът, до кои точки от заявлението се отнася и по отношение на кои лица.

По изложените съображения оспореният отказ за достъп до обществена информация е незаконосъобразен, в оспорената му част, поради което следва да се отмени, а преписката – да се върне на административния орган за ново мотивирано произнасяне, при което да се изясни вида на търсената обществена информация /официална, служебна или такава по чл. 17 от ЗДОИ/ по всички точки на заявлението за достъп, като се изложат конкретни мотиви по всяка точка /без точките и лицата, за които жалбоподателят е направил изявление за оттегляне на жалбата/, след което да се анализират относимите за случая норми на чл. 7, ал. 1, чл. 9, ал. 2, чл. 13, ал. 2, 3 и 4 в контекста на приложимия специален закон – чл. 26, ал. 1-3, 30-32 и чл. 34 от ЗЗКИ. Релевираните от ответника твърдения в писменото му становище за наличие на хипотезата на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ представляват самостоятелно основание за отказ, за което се дължат отделни мотиви.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 от АПК и чл. 155, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 27-ми състав:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Р. Р. Б. против решение № ЦУ-230/18.01.2018г. на председателя на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № ЦУ 01-20/03.01.2018г., в частта му да бъде предоставен достъп до обществена информация по т. 1-10 от заявление вх. № ЦУ 01-20/03.01.2018г. за лицата Ж. И. М. и К. И. К.; в частта му да бъде предоставен достъп до обществена информация по т. 1-3 от заявление вх. № ЦУ 01-20/03.01.2018г. за всички лица; в частта му да бъде предоставен достъп до обществена информация по т. 4 от заявление вх. № ЦУ 01-20/03.01.2018г. за лицата Ц. Г. Ц., М. Х. Н., Р. Д. Ж., Б. Л. М., П. С. М., Р. С. О., Ж. И. М., К. И. К. и В. Я. Я. /с изключение на лицата К. В. Г. и Р. М. Ч., за които не е предоставена информацията по т. 4 от заявлението/.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Р. Б. решение № ЦУ-230/18.01.2018г. на председателя на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № ЦУ 01-20/03.01.2018г., в останалата му част.

ВРЪЩА делото като преписка на председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество за ново произнасяне по заявлението за достъп до обществена информация вх. № ЦУ 01-20/03.01.2018г., съобразно отменената част от решение № ЦУ-230/18.01.2018г., в съответствие с мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок от влизане в сила на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: